

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.622 van 20 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 november 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 3 oktober 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 16 mei 2008 dienden verzoekers een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verzocht op 2 juli 2008, overeenkomstig artikel 16, punt 1, van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan

van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003), aan de Poolse autoriteiten om de overname van verzoekers.

1.3. Op 3 juli 2008 willigden de Poolse autoriteiten, in toepassing van artikel 16, punt 1, d, van de verordening 343/2003, het overnameverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 3 oktober 2008 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing die ten aanzien van verzoeker werd genomen en hem dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16§1d van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 16/05/2008 blijkt dat betrokkene samen met zijn vrouw (B.L.) en zijn twee kinderen (A.L.) en (A.M-S.) op 18/12/2007 in Polen een asielaanvraag heeft ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 03/07/2008 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar gezin.

Uit het Eurodacverslag blijkt ook dat betrokkene op 28/12/2007 en op 26/01/2008 asiel vroeg in Oostenrijk.

Betrokkene verklaart op 15/12/2007 Tsjetsjenië te hebben verlaten en via Moskou naar Polen te zijn gereisd.

Betrokkene verklaart in Polen asiel te hebben gevraagd en vervolgens te zijn doorgereisd naar Oostenrijk.

Betrokkene verklaart ook in Oostenrijk asiel te hebben gevraagd en door de Oostenrijkse autoriteiten naar Polen te zijn teruggestuurd. Betrokkene verklaart in Polen dan zijn asielaanvraag te hebben stopgezet.

Betrokkene verklaart vervolgens op 15/05/2008 Polen te hebben verlaten en naar België te zijn gereisd. Op 16/05/2008 vroeg betrokkene samen met haar gezin asiel in België.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene verklaart familie te hebben in de Lidstaten: een neef in Frankrijk, een broer in Oostenrijk, een oom en neven in Oostenrijk, een zus in Duitsland. Betrokkene verklaart ook een nicht te hebben (K.Z.) in België, die misschien erkend is – meer info heeft betrokkene ook niet.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de vijf (5) dagen dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. (...)

De beslissing die ten aanzien van verzoekster werd genomen en haar dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16§1d van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 16/05/2008 blijkt dat betrokkene samen met haar man (A.A.) en haar twee kinderen (A.L.) en (A.M-S.) op 18/12/2007 in Polen een asielaanvraag heeft ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 03/07/2008 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar gezin.

Uit het Eurodacverslag blijkt ook dat betrokkene op 28/12/2007 en op 26/01/2008 asiel vroeg in Oostenrijk.

Betrokkene verklaart op 15/12/2007 Tsjetsjenië te hebben verlaten en via Moskou naar Polen te zijn gereisd.

Betrokkene verklaart in Polen asiel te hebben gevraagd, de beslissing van de Poolse autoriteiten niet te hebben afgewacht en te zijn doorgereisd naar Oostenrijk. Betrokkene verklaart ook in Oostenrijk asiel te hebben gevraagd en door de Oostenrijkse autoriteiten naar Polen te zijn teruggestuurd. Betrokkene verklaart vervolgens op 15/05/2008 Polen te hebben verlaten en naar België te zijn gereisd. Op 16/05/2008 vroeg betrokkene samen met haar gezin asiel in België.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Betrokkene verklaart wel dat haar man familie heeft in de Lidstaten.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de vijf (5) dagen en dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. (...)"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekers om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Gegrontheid van het beroep.

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en "van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de algemene principes van het recht op een eerlijke en open-bare behandeling van het proces". Zij stellen tevens dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout en van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten

worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers vastgesteld, onder verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet dat, nu verzoekers reeds eerder een asielaanvraag indienden in Polen, de Poolse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het nieuwe asielverzoek. De Raad besluit derhalve dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hun bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.1.2. In de mate dat verzoekers de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwisten en stellen dat er een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers betogen dat in de bestreden beslissingen ten onrechte wordt gemotiveerd dat geen specifieke elementen aangehaald werden om toe te lichten waarom de asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden. Zij benadrukken dat er geen rekening gehouden werd met de door hen verschaftte uitleg en met drie documenten die werden voorgelegd *“waaruit duidelijk een vrees blijkt de asielaanvraag in Polen behandeld te zien”*. Daarnaast merken zij op dat zij de aanwezigheid van één familielid in België hebben vermeld en het niet volstaat te vermelden dat zij de verblijfsstatus van deze persoon in België niet kennen.

Uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd blijkt dat verzoekers bij hun gehoor effectief melding maakten van de aanwezigheid van een nicht van verzoeker in België doch geen verdere inlichtingen konden verschaffen over dit familielid. Tevens werden twee stukken voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker betrokken was bij een handgemeen in Polen en een attest van de 'The mission of Chechen Republic of Ichkeria in Poland' in verband met de problemen van kandidaat-vluchtelingen. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker op de vraag van het bestuur of er een specifieke reden was waarom hij de asielaanvraag in België wenste in te dienen, het volgende antwoordde: *“Ik heb veel respect voor België, mijn hart bracht mij hier. Ik denk dat ik en mijn gezin hier bescherming zouden kunnen krijgen.”* en dat verzoekster op dezelfde vraag antwoordde *“(ik) kan het niet verwoorden maar wilde graag naar België komen”*. Gelet op deze antwoorden op een zeer gerichte vraag, is het niet kennelijk onredelijk dat het bestuur motiveerde dat betrokkenen geen specifieke elementen aanhaalden waarom hun asielaanvraag in België diende behandeld te worden.

Enige vorm van machtsoverschrijding of een miskenning van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.3. Verzoekers tonen evenmin aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheids-beginsel, waarnaar zij lijken te willen verwijzen, geschonden zijn. Het bestuur is immers op een redelijke wijze tot de bestreden beslissingen gekomen en nergens blijkt dat deze beslissingen niet op een zorgvuldige wijze zouden zijn voorbereid of dat zij zouden gestoeld zijn op een incorrecte feitenvinding.

2.1.4. Daar de bestreden beslissing een administratieve, en geen jurisdictionele beslissing is, kan voorts niet ingezien worden hoe *“de regels inzake de eerlijke en openbare behandeling van het proces”* zouden kunnen geschonden zijn.

2.1.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM voeren verzoekers aan dat zij hebben aangegeven dat, wat ook het resultaat zou zijn van de asielprocedure, zij omwille van de aanwezigheid van *“pro Kadyrovtsi”* en meer specifiek ingevolge de aanwezigheid van één specifiek persoon, in Polen niet effectief beschermd konden worden.

Verzoekers tonen weliswaar aan dat verzoeker betrokken was bij een handgemeen in Polen, doch maken niet aannemelijk dat de bevoegde Poolse autoriteiten niet bij machte zouden zijn om hen te beschermen tegen eventuele daden van agressie vanwege andere Russische burgers op het Poolse grondgebied. De aangebrachte gegevens zijn bovendien onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen besluiten dat verzoekers, in Polen, een reëel risico lopen te zullen worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er kan bijgevolg niet besloten worden dat de bestreden beslissingen leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Het bij het verzoekschrift gevoegde psychiatrische verslag doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Uit artikel 3 van het EVRM kan ook geen formele motiveringsplicht afgeleid worden die verder gaat dan deze die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het middel is ongegrond.

2.2. Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.